

மலேசியத் தமிழ் மேடை நாடகக்கலை வளர்ச்சியில் தமிழகத்தின் பங்கு

The Role of Tamil Nadu in the Development of Malaysian Tamil Stage Dramas

இணைப்பேராசிரியர் டாக்டர் வே.சபாபதி
Associate Professor Dr.V.Sababathy

Abstract

Tamil stagecraft has retained its credentials even in the immigrant countries. This Paper deals with how Malaysian Tamil stage has its impact of Tamil Nadu. In the beginning, Malaysian Tamils adopted street drama in the rural Malaysia and stage drama in the urban areas. In the early days of the Twentieth Century so many stage artists with their theatre have visited Malaysia. These theatre artists have also trained the local artists in Malaysia. The Theatre artists in Tamil Nadu who later became Cine Artists also have contributed their part in the development of stagecraft in Malaysia. Therefore, there is a similarity in the stagecraft of Tamil Nadu and Malaysia. Though after the Second World War, Malaysian Tamil stage tried to establish its own base, it has the resemblance of Tamil Nadu stage. Before the Second World War, the themes were Puranas and later social themes after thirties. The plays of many are dramatists like Sankaradas Swamigal, Pammal Sambanda Mudaliar have been staged here and through them Malaysian stage was developed.

Key Words: Tamil Nadu, Malaysia, Street Drama, Stage Drama, Actors, Stage, Stage, Stage Craft.

முன்னுரை

மலேசியாவில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கிய காலனித்துவ ஆட்சியில் ஐரோப்பிய முதலாளிமார்களால் இந்தியாவிலிருந்து தமிழர்கள் உடலுழைப்புத் தொழிலாளர்களாகப் பெருமளவில் கொண்டு வரப்பட்டுத் தோட்டப்புறங்களில்

குடியமர்த்தப்பட்டனர். அதே நேரத்தில் கல்வியறிவு பெற்ற தமிழகத் தமிழர்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும் வணிகப் பெருமக்களும் சிறிய அளவில் மலேசியா வந்து நகர்ப்புறங்களில் குடியேறி, தங்களின் பணிகளை மேற்கொண்டனர். மலேசியா வந்த தமிழர்கள் தாயகத்திலிருந்து மொழி, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, நாகரிகம்,

சமயம், வாழ்வியல் முறைகள், நம்பிக்கைகள் போன்றவற்றையும் தங்களுடனேயே கொண்டு வந்து தொடக்கத்திலிருந்தே அவற்றை மலேசிய மண்ணில் பின்பற்றியும் தொடர்ந்து மேற்கொண்டும் வருகின்றனர். அவ்வாறு அவர்கள் மேற்கொண்டு வருவனவற்றுள் ஒன்றாகத் தமிழர்களின் கலைகள் திகழ்கின்றன. இம்மலேசிய மண்ணில் அவர்கள் மேற்கொண்டு வளர்த்த கலைகளுள் நாடகமும் ஒன்று. இக்கட்டுரை மலேசியாவில் இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன் தமிழில் தோன்றி வளர்ந்த நாடகக்கலை வளர்ச்சிக்குத் தமிழகத்தின் பங்களிப்பினை வரலாற்று நோக்கில் விளக்குவதனை முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மலேசியத் தமிழ் நாடகவகைகள் ஓர் அறிமுகம்

மலேசியாவில் தமிழில் நாடகங்கள் நான்கு வகையாகத் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. அவை தெருக்கூத்து, மேடை நாடகங்கள், வானொலி நாடகங்கள், தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் ஆகியன. இவற்றுள் தெருக்கூத்தும் மேடை நாடகங்களும் இங்கு மேடைகளிலும் கோயில் மண்டபங்களிலும் அரங்கேற்றப்பட்டன. தமிழகத்தில் தெருக்கூத்துகள் மக்கள் அதிகமாகக் கூடும் தெருக்களில் நடத்தப்பட்டன. ஆனால், இங்குத் தெருக்கூத்துகள் தோட்டப் புறங்களில் நடத்தப்பட்டன. அவை மிகுதியும் கோயில் மண்டபங்களில் நடத்தப்பட்டன. இதற்கு இந்நாட்டின் வானிலை முக்கியக் காரணமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. எல்லாக் காலப்பகுதியிலும் எந்த நேரத்திலும் மழை பொழியும் வானிலையைக் கொண்ட நாடு மலேசியா. அதனால் மண்டபம் போன்ற இடங்களில் தெருக்கூத்துகள் நடத்தப் பட்டுள்ளன. தெருக்கூத்தில் மேடை நாடகத்தின் போக்கும் சாயலும் காணப்பட்டாலும் அதனை முழுநாடக வடிவம்

என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், தெருக்கூத்து மேடைநாடகத்தைப் போன்று முறையான கட்டமைப்பு, கட்டுக்கோப்பு ஆகியவற்றைக் கொண்டிராமல், நடிகர்கள் தங்கள் விருப்பம்போல் சொந்த வசனங்களுக்கும் பாடல்களுக்கும் இடம் தந்தும் முறையான நேரக்கட்டுப்பாட்டைப் பின்பற்றாமலும் விடிய விடிய நடத்தப்பட்டுள்ளன. தவிர, தெருக்கூத்து கட்டுக்கோப்பு குறைந்த முரட்டுக்கலை என்றும் வருணிக்கப்படுகின்றது. எனினும், இங்குப் பின்னாளில் மேடை நாடகங்கள் தோன்றி வளர்ந்ததற்கான முன்னோடி முயற்சிகளாகத் தெருக்கூத்துகளைக் கருதுவதில் தவறிருக்க முடியாது. இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பின்னரே அதாவது ஐப்பானியர் ஆட்சிக்குப் பின்னரே இங்குத் தமிழில் வானொலி, தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் மின்னாடகங்களின் துணை கொண்டு வளர்க்கப்பட்டன.

தெருக்கூத்தும் மேடை நாடகங்களும்

தெருக்கூத்தும் மேடை நாடகமும் காலங்காலமாகத் தமிழர்களின் மரபில் இருந்து வருவன. இவற்றுள் மேடை நாடகம் மேனாட்டவரின் வருகைக்குப்பின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மேனாட்டு மேடை நாடகத்தின் கூறுகளைப்பெற்று மேனாட்டுப் பாணியில் நடத்தப்பட்டன. தொடக்கத்தில் மலேசிய மண்ணில் தமிழர்களால் தெருக்கூத்துகளே பரவலாக நடத்தப்பட்டுள்ளன. தொடக்கத்தில் பாமரமக்களே தமிழகக் கிராமங்களிலிருந்து மிகுதியும் இந்நாட்டின் தோட்டப்புறங்களில் குடியேறியதால், பாமரமக்களின் கலையாகக் கருதப்பட்ட தெருக்கூத்துகளே தோட்டப் புறங்களில் பரவலாக நடத்தப்பட்டன. குறிப்பாக, தோட்டப்புறங்களிலுள்ள கோயில்களின் ஆண்டுத் திருவிழாக்களில் தெருக்கூத்துகள் தவறாது நடைபெற்று வந்தன. தமிழகத்தைப் போலவே இங்கும் தோட்டங்களில் அல்லி அரசாணி மாலை, கட்டபொம்மன் கதை, தேசிங்குராஜன் கதை,

அரிச்சந்திரன் கதை, பவளக்கொடி, வள்ளித் திருமணம் போன்ற மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கும் மதிப்பும் பெற்றிருந்த கதைகளே மிகுதியாகத் தெருக்கூத்துகளாகத் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டன. அதேபோன்று இந்திய நாட்டின் மாபெரும் இதிகாசங்களான இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியனவும் இங்குத் தெருக்கூத்துகளாக நடத்தப்பட்டுள்ளன. இராமாயணக் கதையை ஏழு காண்டங்களாகப் பிரித்தும் மாகாபாரதத்தின் கதையைப் பதினெட்டுக் காண்டங்களாகப் பிரித்தும் நாளொன்றுக்கு ஒரு காண்டமாகத் தெருக்கூத்து தொடர்ந்து தோட்டங்களில் நடத்தப்பட்டன. அவ்வகையில் தெருக்கூத்தே இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல் நாடக வடிவமாகக் கொள்வதில் தவறிருக்க முடியாது.

ஆனால், இன்று இங்குத் தெருக்கூத்து நடத்தப்படுவது என்பது அறவே இல்லாமல் போய்விட்டது. இதற்குக் கல்வி, பொருளாதார வளர்ச்சியால் விளைந்த சமூக மேம்பாடு, அதனால் மக்கள் பெற்றுள்ள விழிப்புணர்ச்சி போன்றவற்றால் தோட்டப்புற மக்கள் நகர்ப்புறங்களுக்குப் பெருமளவில் இடம் பெயர்ந்ததனால் இன்றைக்குத் தோட்டப்புறங்களில் தமிழ் மக்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. எனவே, தோட்டங்களில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து விட்டதாலும், தமிழர்களின் மத்தியில் படித்த மக்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்துள்ளதாலும் பாமரமக்களின் கலையாகக் கருதப்பட்ட தெருக்கூத்து நடத்தப்படாத நிலை இன்று உள்ளது. அதனால், இன்று மலேசிய மண்ணில் தமிழர்களின் ஆதிகலையான தெருக்கூத்து கவனிப்பாரற்ற நிலையில் உள்ளது.

தமிழகத்தைப்போலவே இங்கும் படித்த மக்கள் நகர்ப்புறங்களில் மேனாட்டுப் பாணியிலான மேடை நாடகங்களைத் திட்டமிட்டு இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் முதல் குறிப்பாக

முப்பதுகளிலிருந்து அரங்கேற்றி வந்துள்ளனர். தோட்டப்புறங்களில் மக்களின் சுயமுயற்சியிலும் நகர்ப்புறங்களில் தமிழக நாடகக்குழுக்களின் வருகையாலும் நாடகக்கலை இங்குப் படிப்படியாக வளர்ந்தது. இதனால் தொடக்கத்தில் நாடகக்கலை தோட்டப்புறங்களில் கட்டுக்கோப்புக் குறைந்து கரடுமுரடாகவும் நகர்ப்புறங்களில் கட்டுக்கோப்பாகவும் என இருவேறுபட்ட நிலையில் வளர ஆரம்பித்தன.

மேடை நாடகங்கள் இன்றளவிலும் தொடர்ந்து நகர்ப்புறங்களில் தயாரிக்கப்பட்டு, அரங்கேற்றப் படுகின்றன. ஆனால், தோட்டப்புறங்களில் நாடகக்கலை அறவே இல்லாமல் போய்விட்டது. இன்று மேடை நாடகங்களுக்கென்று தனியாக நாடக ஆசிரியர்கள், நடிகர்கள் இங்கு நிறையப்பேர் நகர்ப்புறங்களில் உள்ளனர். எனினும், சினிமாவின் தாக்கமும் தொலைக்காட்சி நாடகங்களின் ஆதிக்கமும் மேடை நாடகக்கலையை அதிகமாகவே பாதிப்படையச் செய்துள்ளன. இன்று பல்வேறு சவால்களுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் இடையில் மேடை நாடகக்கலை இங்கு வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் நிலை காணப்படுகின்றது.

இரண்டாம் உலகப்போருக்குமுன் மேடை நாடகங்கள்

நாடகக்கலை இங்கு முதலில் தோட்டப்புறங்களில் தான் காலூன்றத் தொடங்கியது. அன்றைய மலாயாவிற்குத் தமிழகத்தின் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களும் புதுவாழ்வு தேடித் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகப் புலம் பெயர்ந்திருந்தனர். அவர்கள் மூலமாகத் தொடக்கத்தில் இங்குத் தெருக்கூத்துக்கலை பரவத் தொடங்கிற்று. பொதுவாக, பொழுதைப் பயனுள்ள வழியிற் கழிப்பதற்கும் வாழ்க்கை நெருக்கடிகளிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்வதற்கும் ஆடல், பாடல் உள்ளிட்ட கலைகள்

மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவ்வகையில் தெருக்கூத்துதான் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் முதன்மைப் பொழுதுபோக்குச் சாதனமாக அப்போது விளங்கிற்று. முதலில் தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களும் ஏற்கெனவே தமிழகத்தில் தெருக்கூத்துகளைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருந்த மக்களும் இணைந்து தங்களுக்குத் தெரிந்த வரையில் தாங்கள் குடியேறிய தோட்டப்புறங்களில் தெருக்கூத்துகளை நடத்தி, அதனை வளர்க்கலாயினர். தமிழகத்தில் பார்த்து மகிழ்ந்த தெருக்கூத்துகளையே இங்கும் நடத்தினர். இம்மக்கள் பாமரர்களானதால் செவித்திறம், கலையார்வம், பயிற்சி ஆகியவற்றை மட்டும் மூலதனமாகக்கொண்டு வசனங்களையும் பாடல்களையும் மனனம் செய்து தெருக்கூத்துகளில் ஆடியும் பாடியும் பேசியும் நடித்தனர். உண்ண உணவில்லாத நிலையிலும் அவர்கள் தீப்பந்தங்களைக் கொளுத்தி வைத்தும் கூத்துகளை நடத்தி வந்துள்ளனர். இவர்கள் நடத்திய தெருக்கூத்துகள் யாவும் இந்துப் புராண, இதிகாசங்களை மையமாகக் கொண்டிருந்தன.

நாடகம் நடத்துவதற்கு இன்றைக்கு இருக்கும் வசதிவாய்ப்புகளும் சூழல்களும் அக்காலப்பகுதியில் அறவே இல்லை. தோட்ட மக்களிடம் நாடக ஆர்வம் காணப்பட்டாலும், நாடகங்களை நடத்துவதற்கான அரங்க வசதிகள் அப்போது கிடையாது. அதனால், தொடக்கத்தில் கீற்றுக் கொட்டகைகள், தற்காலிகக் கூடாரங்கள், கோயில் மண்டபங்கள் போன்றவற்றில் தெருக்கூத்துகளையும் நாடகங்களையும் நடத்த வேண்டிய கட்டாய நிலையில் இருந்தனர். தோட்டப்புறங்களில் கோவிலோடு இணைந்திருந்த மண்டபங்களில் மிகுதியும் நடத்தினர்.

நகர்ப்புறத் தமிழர்களோ தொடக்கத்தில் சீனர்களின் நிரந்தர அரங்குகளை வாடகைக்கு அமர்த்தி, நாடகங்களை

அரங்கேற்றியுள்ளனர். இங்கு மலேசியச் சீனர்களைப்பற்றியும் அவர்களின் நாடகக்கலையைப் பற்றியும் ஓரளவு தெரிந்து கொள்வது மலேசியாவில் தமிழர்களின் மேடை நாடகக்கலையைப் புரிந்துகொள்ளத் துணை செய்யும். தமிழர்களைப்போன்றே சீனர்களும் தொடக்கத்தில் இந்நாட்டிற்கு ஈயச்சுரங்கங்களிலும் காய்கறித் தோட்டங்களிலும் வேலை செய்வதற்காகவே வந்தனர். ஆனால், அவர்கள் யாருடைய அழைப்பின் பேரிலோ அல்லது கட்டுப்பாட்டின் பேரிலோ இம்மண்ணிற்கு வராத காரணத்தால், மிகச் சுதந்திரமாக இந்நாட்டின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் வணிக நடவடிக்கைகளிலும் தொடக்கத்திலிருந்தே ஈடுபட்டுப் பெரும் பணக்காரர்களாயினர். அதன் விளைவாக இந்நாட்டின் தொழில்துறைகளிலும் நில மேம்பாடுகளிலும் பெரிய அளவில் முதலீடுகள் செய்து தங்களின் சொத்துடைமையைப் பெருக்கிக் கொண்டனர். இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன்பும் பின்பும் அதாவது நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்குமுன் (1957) சீனர்களுக்கு நாடு முழுவதும் நிரந்தர அரங்குகள் பல இருந்தன. அதனால் தொடக்கத்திலிருந்தே சீனாவிலிருந்து நாடகக்கலைஞர்களைக் கொண்டுவந்து இங்கு சமயச்சார்புடைய நாடகங்களை நடத்தியுள்ளனர். இந்நாடகங்கள் சீன ஓபராக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டது. சீனக்கோயில்களில் திருவிழாக் காலங்களில் வாரக்கணக்கில் இச்சீன நாடகங்கள் நடத்தப்படுவது வழக்கமாயிருந்தது. பகல், இரவு எனத் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்ட இந்நாடகங்களை அன்று பெருந்திரளான சீனமக்கள் பார்ப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இஃது இன்றும் சீனர்களால் தொடர்ந்து நடத்தப்படுகின்றது. ஆனால், இன்று இந்நாடகங்களைப் பார்ப்போர் எண்ணிக்கை சீனர்கள் மத்தியில் வெகுவாகக் குறைந்து விட்டது. முதியோர் மட்டுமே அதனை அமர்ந்து பார்க்கும் நிலை இன்று

காணப்படுகின்றது. இந்நாடகங்களைக் காணும் சீன இளைஞர்கள் மிகக் குறைவு. எனினும், இந்நாடகங்களை மக்கள் பார்க்கிறார்களோ இல்லையோ அவை தொடர்ந்து சீனர்களால் இன்றளவிலும் நடத்தப்படுகின்றன. ஏனெனில், இந்நாடகங்கள் தெய்வங்களுக்காகப் படைக்கப்படுவதால் மனிதரசிகர்களைப் பற்றி சீனர்கள் கவலைப்படுவதில்லை. தவிர, சீனக்கோயில்களும் செல்வாக்குமிக்க சீனர்களும் மிகுந்த பொருள் பலம் கொண்டிருப்பதால் கலைஞர்களுக்குப் போதிய பொருள் தந்து சமயச்சார்புடைய இந்நாடகங்களை விடாமல் தொடர்ந்து நடத்தி வருகின்றனர்.

மலேசியத் தமிழர்களின் நிலையோ சீனர்களைக் காட்டிலும் முற்றிலும் மாறுபட்டது. பல்வேறு சிக்கல்களுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் இடையில் இங்கு மேடை நாடகக்கலையை வளர்த்துள்ளனர். மேடை நாடகம் நடத்துவதற்குத் தேவைப்படும், நாடகத்திற்கான தளவாடப் பொருள்கள், நாடகம் நடத்துவதற்குரிய நிரந்தர அரங்குகள் போன்றவை இல்லாமல் தொடக்கத்தில் மலேசியத் தமிழர்கள் சிரமப்பட்டுள்ளனர். எனவே, சீனர்களிடமிருந்து அரங்குகளை வாடகைக்குப் பெற்று நாடகங்களை நடத்தியுள்ளனர். தவிர, நாடகத்திற்குத் தேவைப்பட்ட 'கேஸ் லைட்' போன்றவற்றைத் தமிழர்கள் சீனர்களிடமிருந்தே வாடகைக்குப் பெற்றுள்ளனர். ஆனால், காலப்போக்கில் சினிமாக்களின் வருகைக்குப் பின்னர், கோலாலம்பூரில் இருந்த தியேட்டர்களுள் குறிப்பாக கொலிஸியம், லிடோ, மெட்ராஸ் தியேட்டர், இந்துஸ்தான் தியேட்டர் போன்றவற்றில் தமிழ் நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன. (மணிசேகரன்., பக். 1617) இன்றும் கூட மலேசியத் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான அரங்குகள் விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலேயே இங்கு உள்ளன. அதனால், இன்றளவிலும் நாடக அரங்கிற்காகப் பிறரை நாட வேண்டிய

நிலையே உள்ளது.

தொடக்ககால மேடை நாடகங்கள்

இந்நாட்டில் தமிழில் மேடை நாடகம் 1910 ஆம் ஆண்டு வாக்கில்தான் தோன்றி வளரத் தொடங்கியதாகக் குறிப்புகள் காட்டுகின்றன. இதற்குமுன் மேடை நாடகம் அரங்கேற்றப் பட்டதற்கான சான்றுகள் ஏதும் காணப்படவில்லை. அவ்வகையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே இங்குத் தமிழில் மேடை நாடகக்கலை வளரத் தொடங்கிற்று எனலாம். இவ்வளர்ச்சியில் தமிழ் நாட்டின் பங்களிப்பு கணிசமாகக் காணப்படுகின்றது. மலேசியத் தமிழ் மக்களின் கலை, பண்பாட்டு வேர்கள் தமிழகத்தில்தான் உள்ளன என்பது அறிந்த ஒன்று. அதனால், எதைத் தொடங்கினாலும் அதற்குத் தமிழகத்தையே மலேசியத் தமிழர்கள் முன்னோடியாகவும் முன்மாதிரியாகவும் கொண்டிருந்ததில் வியப்பேதுமில்லை.

வடமலேசியாவில் தமிழக மேடை நாடகக்குழுக்கள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் குறிப்பாக, இருபதாம் நூற்றாண்டின் இருபதுகளிலும் முப்பதுகளிலும் தமிழகத்திலிருந்து புகழ்பெற்ற பல நாடகக்குழுக்கள் நாடகங்களை நடத்துவதற்காக அன்றைய மலாயாவிற்கு வந்து சென்றுள்ளன. இக்குழுக்கள் மலேசியாவின் பிறபகுதிகளைவிட, வடமலேசிய மாநிலங்களான பினாங்கு, கெடா, வட பேராக் ஆகியவற்றில்தான் அதிகமாகத் தங்கியிருந்து புராண, இதிகாச, சமய, வரலாற்றுப் பின்னணி கொண்ட நாடகங்களை மாதக்கணக்கில் நடத்தியுள்ளன. ஏனெனில், பினாங்குத் துறைமுகமே தமிழகத்திலிருந்து கப்பலில் வரும் பயணிகளுக்குத் தரையிறங்கும் துறைமுகமாக இருந்தது. அதனால், பினாங்கில் இறங்கும் நாடகக்குழுக்கள் வடமலேசியாவிலேயே மிகுதியாகத் தங்கியிருந்து நாடகங்களை நடத்தியுள்ளன.

வடமாநிலங்களில் நாடகங்களை நடத்திக் கொண்டு வரும்போதே மாதங்கள் பல ஓடிவிடுவதால், தமிழக நாடகக்குழுக்கள் மீண்டும் தமிழகத்திற்குத் திரும்பும் நிலை அதிகமாகக் காணப்பட்டது. வடமலேசியத் தமிழர்களிடையே நாடகக்கலைமீது மிகுந்த ஆர்வத்தையும் ரசனையையும் இக்குழுக்கள் ஏற்படுத்தின. அதனால், நாட்டின் பிற்பகுதிகளைவிட வடமலேசியாவில்தான் நாடகக்கலை ஆழமாக வேர்விட்டு வளரத் தொடங்கியதைக் காணமுடிகின்றது. இதன் விளைவாகப் பின்னாளில் உள்நூலேயே நாடகக்கழுக்கள் தோன்றும் வாய்ப்பும் சூழலும் உருவானது.

இந்து விநாயக சபா

இந்து விநாயக சபா என்ற தமிழ் நாடகக்குழுவே மலேசியாவில் நாடகம் நடத்தவந்த முதல் நாடகக்குழுவாக அறியப்படுகின்றது. (மணிசேகரன்.அ., ப.13) இக்குழு 1910இல் பினாங்குக்குக் கப்பலில் வந்து பினாங்கு, கெடா ஆகிய வடமாநிலங்களில் புராண, இதிகாச நாடகங்களை நடத்தியுள்ளது எனும் குறிப்புக் கிடைக்கிறது. (சந்திகாந்தம்.ப., ப.202) இந்நாடகக்குழுவில் இடம் பெற்றிருந்த வாத்தியார் கலியபெருமாள் தேவர் பின்னர், வடமலேசியாவில் சுங்குரும்பை (புக்கிட் மெர்த்தாஜம்) எனும் இடத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டார். அவர் அங்கிருந்தவாறு சங்கரதாஸ் சுவாமிகளின் புராண நாடகங்களைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்தார். அதனால், இந்தப் பகுதியில் (புக்கிட் மெர்த்தாஜம்) பின்னாளில் நாடகக்குழுக்கள் பல தங்கியிருந்தது தெரிய வருகின்றது. வாத்தியார் கலியபெருமாள் தேவர் இந்து விநாயக சபா எனும் பெயரிலேயே இங்கொரு நாடகக்குழுவை அமைத்து நாடகங்களை நடத்தினார். இவரோடு சேஷாத்திரி வாத்தியார், மங்கள வாத்தியார் ஆகிய இருவரும் உடனிருந்து நாடகங்களை நடத்தியுள்ளனர். நாடகத்துறையில் ஆர்வமுள்ள பலருக்கு இவர் பயிற்சி

கொடுத்து நாடகக்கலையில் ஈடுபடுத்தினார். இவர் இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இதிகாசங்களைப் பல பகுதிகளாகப் பிரித்துக்கொண்டு நாடகங்களாக நடத்தியுள்ளார். இராமாயணத்தைச் சீதா கல்யாணம், பாதுகா பட்டாபிஷேகம், லங்கா தகனம், சம்பூர்ண இராமாயணம் எனும் பெயர்களிலும் மகாபாரதத்தைக் கிருஷ்ண லீலா, திரௌபதை வஸ்திராபரணம், கீசக சம்ஹாரம் எனும் பெயர்களிலும் பிரித்துக்கொண்டு தனித்தனி நாடகங்களாக நடத்தியுள்ளார்.

இவர் நடிகர்களைத் தேர்வுசெய்து, அவர்களுக்குப் போதிய பயிற்சிகளை அளித்து நல்ல நடிகர்களாக அவர்களை உருவாக்கினார். முதலில் நகர்ப்புறங்களின் மீதிருந்த இவரது கவனம் பின்னர், தோட்டப்புறங்கள் மீது திரும்பிற்று. தோட்டப்புறங்களிலும் பல நாடகங்களை அரங்கேற்றியுள்ளார். பொதுப்போக்குவரத்து இல்லாத அக்காலப்பகுதியில் நாடகத் தளவாடங்களை மாட்டு வண்டிகளில் அல்லது குதிரை வண்டிகளில் கொண்டு சென்றுள்ளார். அருகிலிருந்த தோட்டங்களுக்குக் கால்நடையாகவே சென்று நாடகங்களை நடத்தி வந்துள்ளார். வாத்தியார் கலியபெருமாள் தேவரின் பாசறையில் உருவானவர்களே பின்னர், தோட்டப்புறங்களில் நாடகங்கள் நடத்துவதில் தீவிர கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினர். அந்த வகையில் தமிழகத்திலிருந்து இங்கு வந்த இந்து விநாயக சபாவின் வழித் தோன்றிய பரம்பரையினர் இம்மண்ணில் நாடகக்கலை வளர்ச்சிக்கு முன்னோடிகளாய் இருந்துள்ளனர்.

தொடக்ககாலத்தில் இந்து விநாயக சபா நாடகங்களில் நடிப்பதற்குப் பெண்கள் யாரும் முன்வராததால் ஆண்களே பெண் வேடத்தை ஏற்று நடித்தனர். இவர்கள் 'ஸ்திரீ பார்ட்' நடிகர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். சமுதாயத்தில் அன்று பெண்களுக்கிருந்த மிகுதியான

கட்டுப்பாடுகள், அவர்களின் கூச்ச சபாவம், அச்சம், பாதுகாப்பு உணர்வு போன்றவற்றால் பெண்கள் நடக்க முன்வராத நிலை காணப்பட்டது. 1928 இல் ஆர்.ஜி.சுப்பிரமணிய தேவர் என்பவர் இந்து விநாயக சபாவின் முதலாளியாக இருந்துள்ளார்.

இதே காலப்பகுதியில் வடமலேசியாவில் நிபோங் திபால் எனும் இடத்தில் கோவிந்தசாமி வாத்தியார் என்பவர் சுற்றுப்புறங்களிலுள்ள தோட்டப்புற மக்களுக்கு நாடகக்கலையைப் பயிற்று வித்துள்ளார். இவர் நாடகம் நடத்த விரும்புவோர்க்கு நாடகத்திற்குத் தேவைப்படும் தளவாடப்பொருள்கள், திரைச்சீலைகள் போன்றவற்றையும் கொடுத்துதவிய செய்திகளும் காணக்கிடைக்கின்றன. (மணிசேகரன்.அ., பக்.14)

ஆரிய நடன வினோத சபா

நாடகம் நடத்தும் நோக்கில் 1925இல் தமிழகத்திலிருந்து இங்குப் பிளாங்கிற்குக் கப்பலில் வந்து சேர்ந்த நாடகக்குழு ஆரிய நடன வினோத சபா. இக்குழுவினர் பிளாங்கில் அந்த ஆண்டுத் தைப்பூசத் திருவிழாவிற்குச் சத்தியவான் சாவித்திரி எனும் நாடகத்தை நடத்துவதற்குப் பிளாங்கு மாநில இந்துக்கள் ஏற்பாடு செய்து தந்துள்ளனர். அக்கால வழக்கப்படி இக்குழுவினரும் புராணம். இதிகாசம், வரலாறு, மக்களறிந்த கதைகள் போன்றவற்றை நாடகங்களாக நடத்தியுள்ளனர். இராமாயணம், மகாபாரதம், ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலா, சத்தியவான் சாவித்திரி, சதி லீலாவதி, ஞான செளந்தரி, சகுந்தலை, குலேபகாவலி, பதிபக்தி, பஞ்சாப் மெயில், தேசியக்கொடி, கதரின் வெற்றி, சோல்ஜர் மனைவி போன்ற நாடகங்களைக் குறிப்பாக தோட்டப் புறங்களில் கோயில் திருவிழாக்களின்போது அரங்கேற்றியுள்ளனர். இந்நாடகங்களின் கதைப்போக்கைக் காணும்போது புராண, இதிகாச நாடகங்களோடு மெல்ல

நாட்டுநடப்புகளையும் நாடகங்களாக ஆக்கி நடத்தியுள்ளது தெரிய வருகின்றது. இதன்வழி நிகழ்கால சமுதாய, அரசியல் போக்குகள் நாடகங்களின் கதையம்சமாக மெல்ல இடம்பிடிக்கத் தொடங்குவதைக் காணமுடிகின்றது.

இந்நாடகக்குழுவினரின் தலைவராகப் “பொட்டைக்கண்ணு” இராமசாமித் தேவர் என்பவர் இருந்துள்ளார். இக்குழுவில் வந்தவர்களுள் புருஷோத்தமன், பரமேஸ்வர ஆச்சாரி, மதனவேலு, கேசவப்பிள்ளை, பக்கிரிசாமி உடையார், மிருதங்கம் ராமசாமிப் பிள்ளை, பார்த்தசாரதி, குப்புசாமி, தனபால், கள்ளபார்ட் திருவேங்கடம், ஆர்மோனியம் சக்கரவர்த்தி டி.எம்.காதர் பாச்சா, டி.கே.நடராஜன், திருமதி ரத்னாபாய், கல்யாண சுந்தரி அம்மாள் போன்றோரும் அடங்குவர். இவர்களும் நாடக வளர்ச்சிக்கு முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளனர். இக்குழுவில் நகைச்சுவைப் பாத்திரங்களில் நடித்த அரங்கசாமி நாயுடு என்பவர் பின்னாளில் அவர் தனியாக மலேசியா வந்து அரங்கசாமி நாடகக்குழு எனும் குழுவைத் தொடங்கியதாகவும் குறிப்புக் கிடைக்கின்றது. (மணிசேகரன்.அ., ப.15)

ஆரிய நடன வினோத சபா நாடகக்குழுவில் வந்தவர்களுள் ஒருவரான ஆர்மோனியம் காதர் பாச்சா மொய்தீன் சாகிப் ஆர்மோனியம் வாசிப்பதில் வல்லவர். இவர் இனிமையான குரலில் பாடும் திறமையையும் பெற்றிருந்தார். இவர் பின்னர் தனியாக நாடகக்குழு ஒன்றைத் தொடங்கி நாடகங்களை நடத்தினார். இவருடைய நாடகங்களுக்கு மக்கள் மத்தியில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. இவர் குழுவில் மலாயா வந்து நாடகம் நடத்தியவர்களுள் ஒருவர் தமிழ் நாட்டின் புகழ்பெற்ற பாடகரும் நடிகருமான எஸ்.ஜி.கிட்டப்பா பாகவதர் ஆவார். இக்குழுவினர் பிளாங்கில் பாமா விஜயம் நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது பாமாவாகவும் ருக்குமணியாகவும் நடித்த நடிகைகளுக்குள் மேடையிலேயே

உண்மையாகவே சண்டை மூண்டுவிட, மொய்தீன் சாகிப் அதனால் மனம் வருந்தி, அத்துடன் தம் நாடகக் குழுவினருடன் தமிழகம் திரும்பியதாகவும் தெரிய வருகின்றது. (ஆர்.பி.எஸ்.மணியம்., ப.104) 1932இல் மொய்தீன் சாகிப் நாடகக்குழு மீண்டும் இந்நாட்டிற்கு வந்தபோது பிரபல திரைப்பட நடிகர்கள் எம்.கே.ராதா, டி.ஆர்.மகாலிங்கம் போன்றோரும் உடன் வந்து நாடகங்களில் நடித்துச் சென்றுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களுள் நடிகர் எம்.கே.ராதா பின்னாளில் தமிழ்த்திரையுலகில் சதி லீலாவதி, சந்திரலேகா, அபூர்வ சகோதரர்கள் போன்ற திரைப்படங்களில் நடித்துப் பெரும்புகழ் பெற்றார் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அதேபோன்று நடிகர் டி.ஆர் மகாலிங்கமும் பின்னாளில் தமிழ்த்திரையுலகில் தம் நடிப்பாலும் இனிய குரலில் பாடிய பாடல்களாலும் பெரும்புகழ் பெற்றதும் அறிந்ததே. இவர் நடித்த ஞானசௌந்தரி எனும் திரைப்படம் மிகப்பெரிய வெற்றிப்படமாக அமைந்தது.

தென்மலேசியாவில் இருபதுகளில் இயங்கியுள்ள நாடகக்குழுக்கள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இருபதுகளில் சரஸ்வதிசாமிராவ் நாடகக்குழு (1927), பரமேஸ்வர ஆச்சாரியார் நவநீதம் நாடகக்குழு (1920), வித்வான் வைத்தியலிங்க செட்டியார் நாடகக்குழு, முத்தையா பிள்ளை நாடகக் கம்பெனி, தனவள்ளி அம்மாள் நாடகக் கம்பெனி ஆகியன மலேசியாவின் தென்கோடி மாநிலமான ஜொகூரில் இயங்கி வந்துள்ளன. (மணிசேகரன்.அ., ப.15) ஆனால், போதிய பொருள்பலம் இல்லாத காரணத்தினால் 1927இல் இக்குழுக்களுள் சரஸ்வதிசாமிராவ் நாடகக்குழு, பரமேஸ்வர ஆச்சாரியார் நவநீதம் நாடகக்குழு ஆகியன இங்குச் சிறப்பாக நாடகங்கள் நடத்தியும் பின்னர்க் கலைக்கப்பட்டன.

முத்தையா பிள்ளை நாடகக்

கம்பெனியில் முத்தையா பிள்ளையோடு அவருடைய தமையனார் சின்னசாமி, சிறப்பாக மிருதங்கம் வாசித்த அவருடைய தம்பி குருசாமி உள்ளிட்ட குடும்ப உறுப்பினர்களோடு ஹார்மோனியம் வாசித்த கன்னையா, ராஜபார்ட்டாக நடராஜன் என்கிற சீனன் சாமி, ஸ்திரீ பார்ட்டாக சாப் ஜான், நகைச்சுவை வழங்கிய பபூன் தனபால் நாயுடு, திருமதி முத்தையா பிள்ளை, திருமதி ஜான் ஜீவரத்தினம், திருமதி ராமசாமி, திருமதி வேலு போன்றோரும் இக்கம்பெனி வளர்ச்சிக்கு முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளனர். இக்குழு அன்றைய மலாயா முழுவதும் பயணம் செய்து நாடகங்களை நடத்தியுள்ளதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தனவள்ளி அம்மாள் நாடகக் கம்பெனியும் மலேசியா முழுவதும் சென்று நாடகங்களை நடத்தியுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. நாகப்பன் என்பவரை முதலாளியாகக்கொண்ட இக்குழுவில் ராஜபார்ட்டாக ராஜமூர்த்தி ஐயரும் பாலபார்ட்டாக சி.ராமகிருஷ்ணன் என்பவரும் பாகமேற்று நடித்தனர். இக்குழுவில் சின்னத்தம்பி என்பவர் கவாலி எனும் இந்திப்பாடல் வகையையும் கஜல் எனும் வட இந்தியப் பாடலையும் பாடியுள்ளதாகவும் குறிப்புகள் கிடைத்துள்ளன. இவர்களைத் தவிர்த்து, மிருதங்கம் ராமசாமித் தேவர், ஹார்மோனியம் துளசிராம், ஆர்.பி.எஸ்.மணி ஐயர், டப்பா கோவிந்தன், சோட்டா பாய் என்கிற ரத்தினவேலு, ராஜா என்கிற கே.எம்.ஏ.அப்துல் ஹமீது, சோனியப்பன் நடராஜன், சேதுராமன், சக்காரி ராவ், தனவள்ளி அம்மாள், சிவகாமி, ஜெயா போன்றோரும் இக்கம்பெனி வளர்ச்சிக்கு முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளனர். இக்குழுவில் வந்தவர்களுள் ஒருவர் ஜீவரத்தினம்மாள். இவர் தமிழகத்தில் முக்கிய நடிகையாக இருந்து புகழ்பெற்றவராக இருந்தார். பின்னர், இவர் மலேசிய நாட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி, இந்நாட்டின் மேடை

நாடகத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பெரும் பங்காற்றினார்.

வித்வான் வைத்தியலிங்க செட்டியார் நாடகக் கம்பெனி முழுக்கவும் குடும்ப உறுப்பினர்களால் நடத்தப்பட்டது. இந்நாடகக் கம்பெனியின் நாடகக் கதாசிரியராகவும் வசனகர்த்தவாகவும் வித்வான் வைத்தியலிங்க செட்டியார் இருந்துள்ளார். நாடகக் கம்பெனியின் பல பொறுப்புகளைத் திறம்பட இவர் மேற்கொண்டு வந்ததால், இவரை மக்கள் நாடகக் கவிராயர் என்றே அழைத்தனர். அவருடைய மூன்று மகள்களும் நாடகத்துறைக்கே தங்களை அர்ப்பணித்து நாடகப்பணி ஆற்றினர். அவர்களுள் இருவர் நாடக நடிகைகளாகவும் ஒருவர் ஹார்மோனியம் வாசிப்பவராகவும் இருந்து சிறப்பாக நாடகப்பணி ஆற்றினர். செட்டியாரின் மனைவி தவமணி என்பவரும் நாடகக்குழுவில் ஒரு நாடகநடிகையாக இருந்துள்ளார். ஆக, வைத்தியலிங்க செட்டியாரின் குடும்பமே நாடகத்துறையில் ஈடுபட்டு இந்நாட்டில் கலைப்பணி வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டுள்ளது.

தமிழகத்திலிருந்து வந்த இந்நாடகக் குழுக்களிடையே காணப்பட்டுள்ள ஒற்றுமையாதெனில் இக்குழுக்களுள் மிகுதியானவை குடும்ப உறுப்பினர்களைக் கொண்டு இயங்கியுள்ளதைக் குறிப்பிடலாம். தவிர, அன்றைய காலப்பகுதியில் பொதுப் போக்குவரத்து இல்லாததால், இவர்கள் நாடகக்குழுக்களோடு பயணம் செய்வதற்குக் குதிரை அல்லது மாட்டு வண்டிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவர்களிடம் சொந்தமாக நிரந்தர நாடக அரங்கோ கொட்டகையோ கிடையாது. இவர்கள் தமிழகத்திலேயே நாடகங்களைப்பற்றி அறிந்தும் அதற்கான பயிற்சிபெற்றும் இருந்தனர். இவர்களிடம் பெரிய அளவிற்குப் பொருளாதார வசதியோ செல்வாக்கோ கிடையாது. வெறும் நாடக ஆர்வத்தை மட்டுமே மூலதனமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

தலைநகரில் மேடை நாடகங்கள் சங்கீத அபிவிருத்தி சபாவின் நாடகப்பணி

நாட்டின் தலைநகரான கோலாலும்பூரில் இசை வளர்ச்சிக்காகத் தொடங்கப்பட்ட அமைப்பான சங்கீத அபிவிருத்தி சபா, இசையோடு நாடகக்கலையையும் வளர்த்திட முன்வந்தது. இவ்வமைப்பு இருபதுகளில் நாடகங்களை ஏராளமாக நடத்தியுள்ளது. இவ்வமைப்பு 1923ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 20 ஆம் தேதி தொடங்கப்பட்டது. இவ்வமைப்பின் முதல் தலைவராக ச.சின்னதுரை என்பவர் இருந்தார். இவ்வமைப்பில் கோலாலும்பூர் வாசிகளாயிருந்த இந்தியத் தமிழர்களும் இலங்கைத் தமிழர்களும் ஏராளமானோர் உறுப்பினர்களாயினர். இவர்களுள் மிகுதியானோர் படிப்பறிவு பெற்றவர்களாயிருந்தனர். இருபதுகளில் சங்கீத அபிவிருத்தி சபா மொத்தம் 12 நாடகங்களை நடத்தியுள்ள குறிப்பு கிடைக்கின்றது. (மணிசேகரன்.அ. ப.27) பாதுகா பட்டாபிஷேகம், லங்கா தகனம், கிருஷ்ணன் தூது, சந்திரகாசன், ராஜாம்பாள், கருங்குயில் குன்றம், அவனாவதி, அரிச்சந்திரா ஆகியன அவற்றுள் சில. அரிச்சந்திரா எனும் நாடகம் பின்னால் அலி சந்திரா எனும் பெயரில் நகைச்சுவை நாடகமாகவும் நடத்தப்பட்டது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வமைப்பு நடத்திய நாடகங்களுள் கருங்குயில் குன்றம், பாதுகா பட்டாபிஷேகம் ஆகிய இரண்டும் மக்கள் மத்தியில் மிகப்பெரிய வரவேற்பினைப் பெற்றுப் பலமுறை அரங்கேற்றம் கண்டுள்ளன.

சங்கீத அபிவிருத்தி சபா 1927இல் கோலாலும்பூர் நகரமண்டபத்தில் அரங்கேற்றிய பாதுகா பட்டாபிஷேகம் எனும் நாடகம் பின்னர், சிரம்பான், ஈப்போ, சிங்கப்பூர் உள்ளிட்ட நகரங்களிலும் அரங்கேற்றப்பட்டது. பாதுகா பட்டாபிஷேகம் இராமபிரானுடைய பாதுகைக்கான பட்டாபிஷேகத்தை

மையமாகக்கொண்ட கதை. நாடகம் சிறப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இதில் நடித்த நடிகர்கள் விரதம் இருந்ததாகவும் தெரிய வருகிறது. அதிலும் குறிப்பாக இராமன், பரதன், சத்ருக்கன், சீதை, தசரதன் ஆகிய பாத்திரங்களை ஏற்றிருந்த நடிகர்கள் பல நாட்கள் விரதம் இருந்துள்ளனர் என்கிற குறிப்பும் கிடைக்கின்றது.(மணிசேகரன்.அ., ப.27) இராமனாக மலாயன் இரயில்வேதுறையைச் சேர்ந்த 'டிரபிக்' இன்ஸ்பெக்டர் தம்பி ஐயா, பரதனாக இரயில்வே துறையின் எம்.கந்தையா, கைகேயியாக டி.சி.சின்னசாமி ஆகியோர் நடித்துள்ளனர். இந்நாடகத்தில் பெண் பாத்திரங்களுக்கு ஸ்திரீ பார்ட் நடிகர்கள் நடித்துள்ளதையும் காண முடிகின்றது. இந்நாடகம் பின்னர் இரண்டாம் உலகப்போரின்போது மலேசியாவில் ஜப்பானியர் ஆட்சியில் ஜப்பானிய மொழியில், ஜப்பானிய மேஜர் ஜெனரல் கமடா என்பவர் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அப்போது ஜப்பானிய மொழி அறிந்த சீன, இந்திய, இலங்கைத் தமிழ்க் குழுந்தைகள் இந்நாடகத்தில் நடித்துள்ளனர். இன்றைக்கும் கோலாலும்பூரில் சங்கீத அபிவிருத்தி சபா இயங்கி வருகின்றது. ஆனால், இப்பொழுது இவ்வமைப்பு தன் கவனத்தை முழுக்க இசைத்துறையில் மட்டுமே செலுத்தி வருகின்றது.

கோலாலும்பூரை மையமாகக்கொண்டு இயங்கிய குழுக்களுள் சிலாங்கூர் இந்தியர் சங்கம், இஷ்டமித்திரா நடன சபா ஆகியனவும் இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன் மேடை நாடகங்கள் சிலவற்றைக் கோலாலும்பூரில் அரங்கேற்றியுள்ளன. இஷ்டமித்திரா நடன சபா எஸ்.இராஜரத்தினம், கே.செல்லையா ஆகிய இருவரின் பெருமுயற்சியில் தொடங்கப் பட்டது. இஷ்டமித்திரா நடன சபா ஜப்பானியர் ஆட்சிக்குப்பின் இம்பி ரோடு கலா விருத்திச் சங்கம் எனும் புதுப்பெயரில்

இயங்கியது.

முப்பதுகளில் மலேசிய நாடகக்கலை

முப்பதுகளிலும் ஏராளமான நாடகக் குழுக்கள் தமிழகத்திலிருந்து வந்து நாடகங்களை அரங்கேற்றியுள்ளன. எஸ்.ஓ.ஜி.நடேசய்யர் குழு, ராஜலட்சுமி குழு, வி.ஏ.செல்லப்பா குழு, மெட்ராஸ் சுகுண விலாச சபா (மலாயன் சுகுண விலாசத்தார்), கணேசானந்த டிராமட்டிக் குழு, ரங்கநாயகி நாடகக்குழு, கோவிந்தசாமி வாத்தியார் குழு, அரங்கசாமி நாயுடு டிராமா கம்பெனி ஆகியன அவற்றுள் சில. இக்குழுக்கள் அன்றைய இரசிகர்களின் விருப்பத்திற்கேற்பப் புராண, இதிகாச நாடகங்களையே மிகுதியும் இங்கு அரங்கேற்றின. அவ்வகையில் பவளக்கொடி, அரிச்சந்திரா, வள்ளித் திருமணம். கோவலன், நல்லதங்காள், நந்தனார், சத்தியவான் சாவித்திரி, சதாரம், அல்லி அரசாணிமாலை, குலேபகாவலி, சாரங்கதாரா, ஞானசௌந்தரி, அபிமன்யு, சீமந்தினி, சதி அனுதயா, கிருஷ்ண லீலா, கண்டி ராஜன், மார்க்கண்டேயன், பட்டினத்தார், இராமாயணம், பக்த பிரகலாதன், மகாபாரதம், தாயுமானவர், திருநீலகண்டன், சந்திரஹாசன், அம்பிகாபதி, சிந்தாமணி, கூனியின் சபதம் போன்றவை இங்கு அரங்கேற்றப்பட்ட நாடகங்களுள் சில.

இக்குழுக்களோடு தமிழகத்தில் முப்பதுகளில் மிகவும் புகழ் பெற்றிருந்த பிரபல நாடகநடிகர் உள்ளிட்ட கலைஞர்களும் இங்கு வந்து நாடகங்களில் நடித்துச் சென்றுள்ளனர். அவ்வாறு இந்நாட்டிற்கு வந்து திரும்பியவர்களுள் கே.பி.சுந்தரம்பாள், பி.எஸ்.கோவிந்தன், எஸ்.ஜி. கிட்டப்பாவின் சகோதரர் காசி ஐயர், காதர் பாட்சா, அப்துல் காதர், கௌஸ்மியான் சாகிப் போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களுள் நடிகர் பி.எஸ்.கோவிந்தன் பின்னாளில் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் கதாநாயகனாகவும்

நடித்துப் பெரும் புகழ் பெற்றது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் நடித்த ஆயிரம் தலைவாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி மாபெரும் வெற்றிபெற்ற திரைப்படமாகும். கே.பி.சுந்தரரம்பாளும் பின்னர் சில திரைப்படங்களில் நடித்தும் பாடல்கள் பாடியும் உள்ளது அறிந்த ஒன்றே.

மலாயன் சுகுண விலாச சமாஜ்

தமிழில் நவீன நாடகத் தந்தை எனப் போற்றப்படுபவர் பம்மல் சம்பந்த முதலியார். இவர் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்றிருந்தோரையும் இந்தியாவின் அரசுப் பணியில் இருந்தோரையும் ஒருங்கிணைத்து, மெட்ராஸ் சுகுண விலாச சபா எனும் பெயரில் நாடக அமைப்பொன்றை உருவாக்கி, மேனாட்டுப் பாணியில் நாடகங்களைத் தயாரித்து அரங்கேற்றினார். தமிழ் நாடக வரலாற்றில் பம்மல் சம்பந்த முதலியாரின் மேடை நாடகப்பணி மிகவும் மகத்தானது. ஏறத்தாழ நூறு நாடகங்களுக்கு மேல் தயாரித்து அவர் அரங்கேற்றியுள்ளார். இவர் சமூகக்கதையை மையமாகக்கொண்ட நாடகங்களுக்கு முன்னுரிமை தந்து நடத்தியுள்ளார். தமிழகத்தில் இவருடைய நாடகங்களுக்குத் தனி மதிப்பும் மரியாதையும் மக்கள் மத்தியில் இருந்தது. இந்நாடகக்குழுவினர் கோலாலும்பூருக்கும் வந்து நாடகங்களை நடத்திவிட்டுச் சென்றுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. கோலாலும்பூரில் இக்குழு நடத்திய இரண்டு புகழ்பெற்ற நாடகங்கள் சிந்தாமணி, கூனியின் சபதம் ஆகியன. இந்த இரண்டு நாடகங்களும் கோலாலும்பூரில் ஜாலான் பண்டாரில் அன்று செட்டியார்களுக்குச் சொந்தமாயிருந்த மெட்ராஸ் தியேட்டரில் அரங்கேற்றம் கண்டன. தமிழகத்திலிருந்து வந்த மெட்ராஸ் சுகுண விலாச சபா முப்பதுகளில் மலேசிய மக்களுக்கு நாடகக்கலையில் மிகுந்த நாட்டம் ஏற்படவும் சமுதாயத்தை மையமாகக் கொண்ட நாடகங்களில் கவனம் செலுத்தவும் வழிவகுத்துத் தந்தது.

மெட்ராஸ் சுகுண விலாச சபா இங்கு ஏற்படுத்திய நாடகத் தாக்கம் மிகப்பெரியது. அதன் விளைவாக, மலாயாவில் சுயமாக ஓர் நாடக அமைப்பு அதன் பெயரிலேயே தோற்றம் கண்டது. சென்னையின் கிளை நிறுவனமாக உள்நாட்டுக் கலைஞர்கள் மலாயன் சுகுண விலாச சமாஜ் என்ற பெயரில் நாடகக்குழு ஒன்று 1930இல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதில் படித்தவர்களும் அரசு ஊழியர்களும் ஏராளமானோர் உறுப்பினர்கள் ஆயினர். இக்குழு 1931இல் ரத்னாவளி, இரண்டு நண்பர்கள் ஆகிய தலைப்புகளில் கோலாலும்பூரில் இரு நாடகங்களை அரங்கேற்றினர். இந்நாடகங்களுக்குப் பாபுராவ் என்பவர் ஒப்பனையாளராகவும் ஆர்மோனியம் அப்பாதுரை என்பவர் இசை அமைப்பாளராகவும் இருந்துள்ளனர். (மணிசேகரன்.அ.,ப.37) இவ்விரு நாடகங்களின் வெற்றிக்குப் பின்னர், இக்குழுவினர் சம்பந்த முதலியாரின் மனோகரா, ராஜபக்தி, வசந்தசேனா போன்ற நாடகங்களையும் அருணாசலக் கவிராயரின் நந்தனார் நாடகத்தையும் அரங்கேற்றினர். இதுநாள் வரையில் புராணம், இதிகாசம், வரலாறு, இலக்கியம் சார்ந்த நாடகங்களை மட்டுமே கண்டுகளித்து வந்த மலேசிய மக்களுக்குச் சமூக நாடகங்களைக் காண்பதற்குரிய வாய்ப்பை இக்குழுவினரே ஏற்படுத்தித் தந்த முன்னோடிகளாக உள்ளனர்.

மலாயன் சுகுண விலாச சமாஜ் தொடங்கப்பட்ட தினவிழாவாக மாநாடு ஒன்று 9.4.1933இல் கோலாலும்பூரில் நடத்தப்பட்டது. மலேசியத் தமிழ் மேடை நாடக வரலாற்றில் நாடகத்திற்காக மாநாடு ஒன்று கூட்டப்பட்டது இதுவே முதல்முறை ஆகும். அப்போது கோலாலும்பூரில் இயங்கிவந்த பிற இந்திய அமைப்புகளான சிலாங்கூர் இந்தியர் சங்கம், சிலாங்கூர் இலங்கைத் தமிழர் சங்கம், சங்கீத அபிவிருத்தி சபா, இந்திய அச்சாபீஸ் சங்கம், செந்தூல் இந்தியர் வாலிபர் சங்கம்,

தனவையிய இளைஞர் சபா, இஷ்டமித்திரர் சங்கம், கத்தோலிக்க சங்கம், செந்தூல் நாடார் பரிபாலன சங்கம் ஆகியன இவ்வமைப்போடு இணைந்து இம்மாநாட்டில் பங்கேற்றன. இம்மாநாட்டின் நோக்கத்தைப் பற்றியும் நாடகத்துறை இந்நாட்டில் வளர வேண்டியதன் அவசியம் குறித்தும் மலாயன் சுகுண விலாச சமாஜத்தின் உபதலைவராயிருந்த தம்பிதுரை என்பவர் விளக்கினார். பின்னர், இம்மாநாட்டில் தமிழ் நேசன் பத்திரிகையைத் தோற்றுவித்தவரும் அதன் ஆசிரியருமாயிருந்த கி.நரசிம்ம ஐயங்கார் பல்வேறு தலைப்புகளில் நாடகத்தைப் பற்றி உரையாற்றியுள்ளார். அவ்வகையில் நாடகமும் நாடகமேடையும், நாடகமேடையும் சங்கீதமும், நாடகமேடையும் நர்த்தனமும், நாடகமேடையும் இலக்கிய வளர்ச்சியும், நாடக மேடையும் காட்சி வனப்பும் போன்ற தலைப்புகளில் உரையாற்றினார். மேலும், தொழில் முறை கலைஞர்களுக்கும் தொண்டுக்காகக் கலைப்பணி ஆற்றுவோர்க்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளைப் பற்றியும் அவர் விளக்கினார். இவர் உரைகள் யாவும் இந்நாட்டில் மேடை நாடகக்கலை தொடர்ந்து வளர்வதற்கும் வலுவடைவதற்கும் துணை நின்றன எனில் மிகையில்லை.

1928இல் கோலாலும்புருக்கு வந்து நாடகங்கள் நடத்திப் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த நாடகக்குழு கே.டி.அரங்கசாமி நாயுடு டிராமா கம்பெனி ஆகும். இக்குழு கோலாலும்பூர் நகரமண்டபத்தில் நாற்பது நாடகங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாடகங்களை நடத்திச் சென்றுள்ளது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. பினாங்கிலும் மூன்று மாதங்கள் தொடர்ச்சியாக நாடகங்கள் நடத்தியுள்ளனர். ஓராண்டிற்குப் பின்னர் அக்குழுவைச் சேர்ந்த கலைஞர்கள் பலர் தமிழகம் திரும்பி விட்டனர். இவர் குழுவில் வந்து தமிழகம் திரும்பிய நடிகர்களுள் நடிகை டி.பி.ராஜலட்சுமியும் ஒருவர். இவர்

பின்னர், தமிழ்த்திரையுலகின் முதல் கதாநாயகி எனும் சிறப்பைப் பெற்றதோடு, தொடக்ககாலத் திரைப்படங்களிலும் நடித்துப் பெரும் புகழ் பெற்றார் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. அரங்கசாமி நாயுடு பின்னர் இந்நாட்டிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டார். அவர் இந்நாட்டில் 25 ஆண்டுகள் தங்கி இந்நாட்டு நாடகக்கலைஞர்களுக்கு நாடகப் பயிற்சி அளித்து நாடகங்களை நடத்தியுள்ளார். இவர் அரங்கேற்றிய நாடகங்களுள் மிகுதியானவை புராணம், இதிகாசம் ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டவை. அவர் நாடகத்திற்காகப் புதுமையான 'சின்' சாதனங்களையும் கொண்டுவந்து தரமான நாடகங்களைக் கோலாலும்பூர், ஈப்போ, பினாங்கு, சிங்கப்பூர் போன்ற பெருநகரங்களில் நடத்தி, நாடகக்கலை இங்குத் தளர்வின்றி வளர்வதற்கு வித்திட்டுள்ளார். (மணியம்.ஆர்.பி.எஸ்.ப.107) இந்நாடகக்குழுவில் அவர் பெருமுயற்சியில் ஆண்டுதோறும் புதுப்புது நடிகர்களும் நடிகைகளும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர். பல நடிகர்களும் நடிகைகளும் அரங்கசாமி நாயுடு குழுவில் விரும்பி வந்து சேர்ந்துள்ளனர். அவ்வாறு சேர்ந்தவர்களுள் ஒருவர் அம்புசாமி அம்மாள். அம்புசாமி அம்மாள் இந்தியாவில் சென்னை, மதுரை, தஞ்சை, கோயமுத்தூர், பெங்களூர் போன்ற ஊர்களில் நடித்துப் பெரும் புகழ்பெற்றிருந்த நடிகையாவார். பின்னர், அம்புசாமி அம்மாளை அரங்கசாமி நாயுடு மணந்து கொண்டார். இவர் ஆண்டுதோறும் தமிழகத்திலிருந்து ஓரிஜினல் பாய்ஸ் கம்பெனியிலிருந்தும் பலரைக் கொண்டுவந்து நாடகங்களில் நடிக்க வைத்துள்ளார். அரங்கசாமி நாயுடு கம்பெனியின் வழியாக வந்து இங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்ட நடிகர், நடிகையர் பலர். அவ்வாறு இங்கேயே தங்கி விட்டவர்களினாலும் நாடகக்கலை மலேசிய மண்ணில் வேகமாக வளர்ந்தது. பின்னாளில் அரங்கசாமி நாயுடுவிடமிருந்து பிரிந்து சொந்தமாக நாடகக்குழுக்களை

அமைத்தவர்களும் உண்டு. சோல்ஜர் நாடகக்குழு அவ்வாறு பிரிந்து சென்று அமைக்கப்பட்ட குழுவாகும். அரங்கசாமி நாயுடுவின் குழு 1950இல் கலைக்கப்பட்டது. அக்குழுவின் வடமலேசியாவில் புக்கிட் மெர்த்தாஜம் எனும் இடத்திற்கருகிலுள்ள சுங்குரும்பையில் நிரந்தரமாகத் தங்கி விட்டனர். அதன் பின்னர், அக்குழுவினருள் சிலர் மட்டும் தோட்டப்புறங்களில் திருவிழாக்களின்போது நாடகங்களை அரங்கேற்றி வந்துள்ளனர். இவ்வாறு தோட்டப்புறங்களில் நாடகங்களை நடத்தும்போது தோட்ட மக்களையும் நாடகங்களில் இணைத்துக்கொண்டு நடக்க வைத்து, தோட்டமக்களுக்கும் நாடகப் பயிற்சி அளித்து வந்துள்ளதையும் காணமுடிகின்றது.

முப்பதுகளில் வந்து நாடகங்கள் நடத்திய குழுக்களுள் ஒன்று ரங்கநாயகி நாடகக்குழு. இங்கு நாடகங்கள் நடத்திய பின்னர், இதன் தலைவி ரங்கநாயகி மட்டும் இங்கேயே தங்கிக்கொண்டு, மற்றவர்களைத் தமிழகத்திற்கு அனுப்பி வைத்துள்ளார். முப்பதுகளில் நாடகங்கள் நடத்தக் கோலாலும்பூர் வந்த மற்றொரு நாடகக்குழு இந்துஸ்தான் பாய்ஸ் நாடகக் கம்பெனி. இக்குழுவில் சிரம்பானைச் சேர்ந்த சோட்டாபாய் என்கிற சிங்காரவேலு என்பவர் வாய்ப்பாட்டுப்பாடி, நடித்து நாடக ஆக்கமும் செய்துள்ள குறிப்புக் கிடைக்கின்றது. முப்பதுகளின் இறுதியில் கண்ணையா நாயுடு நாடகக்குழு கோலாலும்பூர் வந்து நாடகங்களை நடத்தியுள்ளனர். இக்குழுவில் தமிழகத்தின் சிறந்த நாடகக்கலைஞர்களான ஜீவரத்தினம் அம்மாநாம் நவநீதம் அம்மாநாம் இடம் பெற்றிருந்ததும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

இவ்வாறாக 1910 க்கும் 1940 க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் தமிழகத்திலிருந்து ஏறத்தாழ 22 நாடகக்குழுக்கள் மலேசியாவுக்கு வந்து

சென்றுள்ள குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இங்கு வந்தவர்களுள் நாடக நடிகர், நடிகையர், வாய்ப்பாட்டுக் கலைஞர்கள், ஆர்மோனியக் கலைஞர்கள் எனப் பலர் இங்கேயே தங்கி, அவர்கள் மூலமாகப் பல உள்நூர்க் கலைஞர்கள் உருவாக்கப்பட்டு மேடை நாடகக்கலை வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இங்குத் தங்கி நாடகக் குழுக்களைத் தொடங்கியவர்களாக வாத்தியார் கலிய பெருமாள் தேவர், ஆர்.ஜி.எஸ்.சுப்ரமண்ய தேவர், அரங்கசாமி நாயுடு, ஜெகநாதன் நாயுடு, செல்லையா, உத்தண்டையா பிள்ளை, டி.என்.வைத்தியநாதன், சீதையம்மாள், மாணிக்கம் பிள்ளை, கோவிந்தசாமி வாத்தியார், ஆதியம்மாள் முத்தையா, சி.வி.வேலப்பா போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்களுள் பலர் நாடக ஆசிரியர்களாகவும் இருந்து உள்நாட்டுக் கலைஞர்களுக்குப் பயிற்சியளித்துள்ளனர். உலகப்போருக்கு முன் உள்நூர் நாடகக்கலைஞர்கள் என ஒரு பரம்பரை இங்குத் தோன்றினாலும் அவர்கள் சுயமாக நாடகக்கதை, உரையாடல், அரங்க அமைப்பு போன்றவற்றைச் சொந்தமாகத் தயாரிக்கவில்லை. ஏற்கெனவே தமிழகத்தில் நடத்தப்பட்ட, மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த நாடகங்களையே இங்கும் அரங்கேற்றினர். இந்நிலை ஏறத்தாழ ஜப்பானியர் ஆட்சிவரை (1942-1945) காணப்பட்டது. தொடக்கத்தில் மலேசியாவில் நாடகங்களை அரங்கேற்ற வந்தோர் குறிப்பிட்ட ஒன்பது நாடகங்களையே தொடர்ந்து அரங்கேற்றியுள்ளனர். அவை பவளக்கொடி, அல்லி அர்ச்சுனா, நல்லதங்காள், கோவலன், சாரங்கதாரா, சத்தியவான் சாவித்திரி, அரிச்சந்திரா, இராணி லலிதாங்கி, கிருஷ்ண லீலா ஆகியன. இந்த ஒன்பது நாடகங்களையும் உரையாடலோடு தயாரித்துக் கொடுத்தவர் நாடகத்தந்தை என்று அழைக்கப்பட்ட சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆவார். உலகப்போருக்கு முன் மலாயன் சுகுண விலாச சமாஜத்தார் இங்குச் சமூக

நாடகங்களை நடத்தி வந்தாலும், புராண, இதிகாச நாடகங்களுக்கே இங்கு அதிக வரவேற்பு இருந்தது. மலேசிய விடுதலைக்குப் பின்னரே சமூக நாடகங்களின் மீது கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. அவ்வகையில் இரண்டாம் உலகப்போருக்குமுன் மலேசியாவில் தமிழில் மேடை நாடகக்கலை தோன்றவும் வளர்ச்சி பெறவும் தமிழகத்தின் வழிகாட்டலும் பங்களிப்புமே முதன்மையானதாக உள்ளது. நடிகர், நடிகையர், நாடகத் தொழில் நுட்பம், தொழில் நுட்பக் கலைஞர், நாடகக்கதை,

உரையாடல், ஜோடனை, ஒப்பனை போன்ற அனைத்திற்கும் தமிழக நாடகக்குழுக்களே முன்னோடியாய் இருந்து இந்நாட்டு நாடகக்கலைக்கு முக்கியப் பங்காற்றியுள்ளது. தமிழகத்தின் இந்த வழிகாட்டுதலினால்தான் விடுதலைக்குப் பின்னர், இங்கு உள்நாட்டு மக்களின் தேவைக்கேற்ப நாடகக்கலை மண்ணின் மணத்தோடு தனித்து வளரத் தொடங்கிற்று.

Bibliography

- Chandrakantham,P. (2010). “Malçiyâvil todakkakâla mçdai nâdakakal”, in Karthikeyan,A & Uthayasuriyan,s (Eds.). *Cinkappûr, malçiyat tami ilakkiyam*. Tanjavur: Tamil University of Tanjavur’s Publication.
- Laxmi Meenakshi Suntaram. (1992). *Malçiya nâdakattul ai: Ilakkiya arumpukal*. Kuala pur: Jayabakthi Publications.
- Maniam,R,P,S. (1994). *Malçiyâvil nâdakakkalaiyum nânum*. Taiping: Thirimugam Publications.
- Manisegaran,A.(1987). *Malçiyâvil mçdai nâdakankal*. Kuala Lumpur: Anban Publications.
- Murugan,K.(2012). *Cilânkûr mânil tamilppallikalil mçdai nâdakankal*. Kuala Lumpur: Ashwin Trading Publications.